

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/252/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716200225
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2716200225.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcov: 1/ H. B., nar. XX.XX.XXXX a 2/ K. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom V. Z.. XXX/X, A., obaja zastúpení JUDr. Gabrielom Blehom, advokátom, so sídlom L. Déreera 2, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 14. augusta 2018, č.k. 5C/13/2016-160, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výroky II. a III.), ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok V.) a v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť súdny poplatok (výrok VI.) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 300,- eur titulom primeraného finančného zadostučinenia zastavil (výrok I.), určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 810002312 zo dňa 26.09.2007, zmluva o revolvingovom úvere číslo č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011, zmluva o revolvingovom úvere č. 8500007237 zo dňa 10.10.2011, zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056390 zo dňa 21.05.2013 a zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056391 zo dňa 21.05.2013, sú dohodnuté bez úrokov a bez poplatkov (výrok II.), a žalovanému uložil zaplatiť žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 5.794,09 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok IV.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,80%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok V.). Ďalej súd napadnutým rozsudkom žalovanému uložil zaplatiť titulom súdneho poplatku Slovenskej republiky na účet Okresného súdu Skalica sumu 845,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VI.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 3, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1 a § 8 ods. 1 písm. d) zákona č. 250/2007 Z.z., § 2 ods. 2, § 3 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 44 ods. 2, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3 a 5, § 53 ods. 4 písm. a), h), k), § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 102, § 103, § 451 ods. 1 a 2, § 454, § 455 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1 až 3, § 459 a § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. k), § 9 ods. 9 a § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanoveniami Smernice Rady 93/13/EHS, keď z dôvodu uplatnenej námietky premlčania zo strany žalovaného mal súd za preukázané, že žalobcovia majú nárok na základe žaloby podanej dňa 19.01.2016 len na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške úhrad uskutočnených po 19.01.2013, t.j. v lehote troch rokov

pred podaním žaloby. Zmluvy uzatvorené medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovaným ako veriteľom súd posúdil ako spotrebiteľské zmluvy, pričom právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o splátkovom úvere č. 8100002312 zo dňa 26.09.2007 posudzoval podľa zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje výšku úroku z úveru a neobsahuje ani poplatky súvisiace s úverom, nakoľko zmluvné dojednania k zmluve nie sú podpísané, z toho dôvodu nie sú ani súčasťou zmluvy a poplatky v nich uvedené nie sú platne dohodnuté. Keďže v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, žalovaný ako veriteľ nemá nárok na úroky a poplatky, nakoľko v zmluve neboli dohodnuté. V zmluve je uvedená zmluvná odmena v sume 55.410 Sk a zmluvná odmena na poskytnutie revolvingu v sume 38.085 Sk. Táto odmena uvedená v zmluve je fakticky skrytým úrokom, čo vyplýva z dojednania ohľadne mesačnej splátky, ktorá je uvedená 3.847 Sk „vrátane úroku“. Úrok v zmluve však dohodnutý nie je. Takéto zmluvné dojednanie je nekalou obchodnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko skrytou formou ustanovuje neprímerane vysoký úrok z úveru a tým spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by bola táto zmluvná podmienka individuálne dojednaná. Z uvedeného potom vyplýva, že uvedený úver bol dojednaný bez úrokov a bez poplatkov. Súd ďalej ustálil, že aj právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011, zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500007237 zo dňa 10.10.2011, zmluvou o revolvingovom úvere č. 8100056390 zo dňa 21.05.2013, a zmluvou o revolvingovom úvere č. 8100056391 zo dňa 21.05.2013 je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania podľa ustanovení OZ a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd v rámci výkladu (aplikácie) noriem občianskeho práva vyhodnocoval medze aplikácie zásady zmluvnej voľnosti (§ 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka) vo svetle princípu proporcionality (čl. 1 Ústavy SR) a dbal na to, aby sa práva nezneužívali (§ 2 OSP). V týchto intenciách, a o to viac v prípadoch, keď je zmluvná voľnosť niektorého z účastníkov zmluvného vzťahu (spotrebiteľa) obmedzená, keďže žiadnym spôsobom nemôže ovplyvňovať obsah zmluvných dojednaní, musel zväžiť proporcionality každého jednotlivého zmluvného ustanovenia a vyvodiť z neho primerané následky. Ani legitímne očakávania žalovaného (veriteľa) nemôže byť prekážkou v deklarovaní niektorého zo zmluvných dojednaní ako neplatného, a to najmä v prípadoch, keď tieto ustanovenia sám v zmluve a zmluvných podmienkach formuloval. Išlo tu o právo žalobcov vyplývajúce zo záväzkov vzniknutých zo spotrebiteľskej zmluvy, pri ktorej s prihliadnutím na všetky okolnosti žalobcovia ako spotrebiteľia jej obsah podstatným spôsobom neovplyvňovali a teda súd prihliadal na to, či uzavretá zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky, ktoré by na škodu spotrebiteľa zakladali nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Zákonné ustanovenia, ktoré na skutkový stav aplikoval, vykladal vo svetle ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, ako aj nepriameho účinku Smerníc 93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a Smerníc o spotrebiteľských úveroch 87/102/ES, 90/88/ES, 98/7/ES. Pri tzv. spotrebiteľských zmluvách, t.j. právnych vzťahoch, keď na jednej strane vystupuje veriteľ zväčša podnikateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol a nemôže individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, je úmyslom zákonodarcu chrániť postavenie slabšieho spotrebiteľa pred nekalými zmluvnými dojednaniami. Súd posudzujúc predmetné zmluvy o úvere ich podriadil podľa obsahu hlavných záväzkov účastníkov z právneho hľadiska pod zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. a v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Súd mal preukázané, že medzi žalobcami a žalovaným došlo v dňoch 14.09.2007; 05.10.2011; 10.10.2011 a dňa 21.05.2013 k platnému uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí úverov. Súd zastával názor, že predmetné zmluvy o pôžičke sú jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou, kde na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Uvedené zmluvy o pôžičke sú zároveň aj spotrebiteľským úverom podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z., pričom jej základným charakterom je charakter absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení v čase uzavretia zmluvy. Spotrebiteľským úverom je každé dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy spotrebiteľovi, a to za odplatu veriteľom bez

ohľadu na právnu formu, s výnimkou zmlúv vymedzených v § 1 ods. 3 cit. zákona. Súd preto pri právnom posúdení veci aplikoval na zmluvu ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľa a tiež zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd posúdil obsah zmlúv a zmluvných dojednaní a má za to, že zmluva medzi účastníkmi bola uzavretá platne. Žalovaný sa zaviazal poskytnúť žalobcom pôžičku a žalobcovia sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť. Súd preskúmal zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011, zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500007237 zo dňa 10.10.2011, zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100056390 zo dňa 21.05.2013, a zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100056391 zo dňa 21.05.2013 z pohľadu náležitostí, ktoré má zmluva podľa § 9 ods. 2 cit. zákona obsahovať a zistil, že zmluvy neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného potom ale nebolo zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov za poistenie. Z uzatvorenej zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok, výslovne je však uvedené, že každá splátka zahŕňa istinu, úrok a poplatky, avšak nie je zrejmé, akú časť z týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne úrok a osobitne na poplatky. Žalobca jednotlivé splátky nerozšpecifikoval a ani z ostatných ustanovení, ktoré sú súčasťou zmluvy, nevyplýva spôsob splácania úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky), čo je práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť). Taktiež spotrebiteľ potom nemá vedomosť, v akej časti má v konkrétnom čase splatenú istinu (v akej časti splátky veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti na zaplatenie ostatných poplatkov a úrokov. Práve z toho dôvodu zákonodarca uvedené v zákone označil ako podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere, ktorá má slúžiť k tomu, aby spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere jasne dopredu vedel, aké následky súvisiace so splácaním úveru bude mať pre neho konkrétna úverová zmluva. Neuvedením takýchto informácií je spotrebiteľ - dlžník potom zavádzaný a nevedomuje si následok dohodnutého úroku z hľadiska jeho splácania. Súd sa z uvedených dôvodov nestotožnil s priamou aplikáciou rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová na tento prípad. Je to z dôvodu, že bol názoru, že Súdny dvor EÚ v uvedenom rozhodnutí v odseku 21 poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h) a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Konkrétne vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovenia tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v konkrétnom prípade o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámce smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôžu použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Vzhľadom na túto chýbajúcu náležitosť zmluvy súd považoval zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011, zmluvu o revolvingovom úvere číslo 8500007237 zo dňa 10.10.2011, zmluvu o revolvingovom úvere číslo 8100056390 zo dňa

21.05.2013, a zmluvu o revolvingovom úvere číslo 8100056391 zo dňa 21.05.2013 v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere za platnú, avšak úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Navyše uvedené úvery obsahujú ročné úrokové sadzby 70,02%, 70,02%, 70,01% a 70,01%, čo je fakticky úžernícka úroková sadzba. Takéto zmluvné dojednanie vzhľadom k neprimeranej výške úroku z úveru je nekalou obchodnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ustanovuje neprimerane vysoký úrok z úveru a tým spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by bola táto zmluvná podmienka individuálne dojednaná. Zmluvné dojednania ku zmluvám nie sú podpísané, z toho dôvodu nie sú ani súčasťou zmlúv a poplatky v nich uvedené nie sú platne v zmluvách dohodnuté. Z uvedeného potom vyplýva, že aj z tohto dôvodu uvedené úvery boli dojednané bez úrokov a bez poplatkov. Na základe uvedeného súd určil, že uvedené úvery sú dohodnuté bez úrokov a poplatkov. V ďalšom sa súd zaoberal nárokom žalobcov na vrátenie bezdôvodného obohatenia. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá sporová strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že v sporovom konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. Súd vychádza len z dôkazov, ktoré boli stranami v konaní produkované, pričom v zmysle Civilného sporového poriadku je súd v sporovom konaní viazaný návrhmi dôkazov predloženými stranami, čím sám nie je povinný vykonávať dôkazy v prospech jednej alebo druhej strany. Povinnosť tvrdenia aj dôkazné bremeno, pokiaľ ide o určité skutočnosti, leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; spravidla ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2263/2005). Predmetom tohto konania bolo podľa žalobcov vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplývajúce z ustanovenia § 546 Občianskeho zákonníka. Súd preto ako prvé skúmal, či sa jedná o bezdôvodné obohatenie a či sú splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Bezdôvodným obohatením je v zmysle ust. § 451 ods. 2 OZ majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Na základe vyššie uvedeného súd skúmal, aká je reálna výška nepremičaného bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný žalobcom uhradiť. Súd z tohto dôvodu skúmal prehľady platieb, ktoré na jednotlivé úvery uhradili žalobcovia, pričom do úvahy bral aj to, že úhrady do dňa 19.01.2013 sú premlčané. Oprávnené platby zo strany žalobcov žalovanému (vzhľadom k tomu, že úvery sú bez úrokov a poplatkov) sú len vo výške reálne poskytnutej výšky úverov bez úrokov a poplatkov. Súd má z prehľadu platieb na revolvingovú zmluvu č. 8500002312 zo dňa 14.09.2007 a zo stanovísk žalovaného preukázané, že žalovaný poskytol žalobcom celkovú sumu úveru vo výške 6.764,57 eur. Žalobcovia vykonali celkovo 77 mesačných splátok vo výške 127,70 eur, čo znamená, že celkovo uhradili z tohto úveru sumu 9.832,90 eur (rozdiel v neprospech žalobcov je 3.068,33 eur). Súd po zohľadnení premlčaných splátok, t.j. platieb realizovaných po 19.01.2013 (potvrdenie o termíne úhrad č.l. 124-127) priznal žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.787,80 eur (14 splátok x 127,70 eur), ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanou sumou a sumou uhradenou zo strany žalobcov. Súd mal z prehľadu platieb (č.l. 34) na revolvingovú zmluvu č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011 a zo stanovísk žalovaného preukázané, že žalovaný poskytol žalobcom celkovú sumu úveru vo výške 821,86 eur. Žalobcovia vykonali z tohto úveru celkovú úhradu vo výške 1.954,72 eur. Súd po zohľadnení premlčaných splátok, t.j. platieb realizovaných po 19.01.2013, priznal žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.132,89 eur (27 splátok x 51,44 eur), ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanou sumou a sumou uhradenou zo strany žalobcov. Súd má z prehľadu platieb (č.l. 36) na revolvingovú zmluvu č. 8500007237 zo dňa 10.10.2011 a zo stanovísk žalovaného preukázané, že žalovaný poskytol žalobcom celkovú sumu úveru vo výške 821,86 eur. Žalobcovia vykonali z tohto úveru celkovú úhradu vo výške 1.954,72 eur, rozdiel je v neprospech žalobcov v sume 1.132,86. Súd po zohľadnení premlčaných splátok, t.j. platieb realizovaných po 19.01.2013, priznal žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.132,89 eur (27 splátok x 51,44 eur), ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanou sumou a sumou uhradenou zo strany žalobcov. Súd mal z prehľadu platieb (č.l. 38) na revolvingovú zmluvu č. 8100056390 zo dňa 21.05.2013 a zo stanovísk žalovaného preukázané, že žalovaný poskytol žalobcom

celkovú sumu úveru vo výške 1.284,35 eur. Žalobcovia vykonali z tohto úveru celkovú úhradu vo výške 1.770,38 eur. Rozdiel bol 483,89 eur v neprospech žalobcov. Súd preto priznal žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 483,89 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanou sumou a sumou uhradenou zo strany žalobcov. Platby boli realizované po 19.01.2013, takže nie sú premlčané. Súd mal z prehľadu platieb (č.l. 40) na revolvingovú zmluvu č. 8100056391 zo dňa 21.05.2013 a zo stanovísk žalovaného preukázané, že žalovaný poskytol žalobcom celkovú sumu úveru vo výške 318,53 eur. Žalobcovia vykonali z tohto úveru celkovú úhradu vo výške 1.575,18 eur, rozdiel bol 1.256,65 eur v neprospech žalobcov. Súd preto priznal žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.256,65 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanou sumou a sumou uhradenou zo strany žalobcov. Platby boli realizované po 19.01.2013, takže nie sú premlčané. Na základe uvedeného bol súd názoru, že žalobcovia v konaní dostatočne preukázali, že finančné prostriedky boli uhradené vo väčšej výške, než vo výške, ktorú mali žalobcovia uhradiť za poskytnuté bezúročné úroky. Žalovanému uhradili viac finančných prostriedkov, než žalobcom žalovaný skutočne poskytol, t. j. bezdôvodne a bez právneho dôvodu. Tým žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie, nakoľko získal plnenie bez právneho dôvodu, na ktorého vydanie majú žalobcovia právo v zmysle § 451 ods. 1 OZ. Žalobcovia majú preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 5.794,09 eur. Súd pri rozhodovaní vychádzal z listín preložených žalobcami, ktoré im boli vydané a poslané priamo žalovaným, pričom súd bral pri rozhodovaní o celkovej výške bezdôvodného obohatenia do úvahy aj námietku premlčania vnesenú žalovaným. Vo zvyšku súd premlčaný nárok žalobcov zamietol. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi 1/ a žalobkyňa 2/ priznal podľa pomeru ich úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,80%. Žalobcovia si v konaní uplatňovali sumu celkovo vo výške 8.849,89 eur, pričom im bola súdom priznaná istina vo výške 5.794,09 eur. V takomto prípade je úspech žalobcov 69,40%, a neúspech 30,60%, čo je vlastne úspech žalobcov. Po odčítaní úspechu žalobcov od ich neúspechu vyšiel súdu výsledný úspech žalobcu 1/ a žalobkyne 2/ vo výške 38,80%. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením. Podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona o súdnych poplatkoch sú žalobcovia ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu oslobodení od platenia súdnych poplatkov. Súd žalobe žalobcov vyhovel v časti určenia neplatnosti zmluvných dojednaní v rozsahu 100% a v časti vrátenia bezdôvodného obohatenia len čiastočne, preto v zmysle § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť súdny poplatok za návrh v celkovo sume 845,- eur [(5x 99,50 eur) + 347,50 eur], pretože žalobcovia sa domáhali neplatnosti celkovo 5 zmlúv - zmluva o revolvingovom úvere č. 810002312 zo dňa 26.09.2007, zmluva o revolvingovom úvere č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011, zmluva o revolvingovom úvere č. 8500007237 zo dňa 10.10.2011, zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056390 zo dňa 21.05.2013, a zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056391 zo dňa 21.05.2013. Keďže súd priznal žalobcom aj sumu vo výške 5.794,09 eur titulom bezdôvodného obohatenia, súd z tejto sumy vypočítal pomernú výšku súdneho poplatku, ktorú následne pripočítal do celkovej výšky súdneho poplatku [podľa položky 1 písm. b) citovaného zákona].

3. Proti výrokom napadnutého rozsudku II., III., V. a VI. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo rozsudok v napadnutých častiach zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalovaný uviedol, že z napádaného rozsudku nie sú zrejmé žiadne dôvody, na základe ktorých súd prvej inštancie mal preukázané skutočnosti o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne 2/, ktorý v žiadnom zo zmluvných vzťahov nevystupoval ako dlžník, ale ako spoludlžník pristupujúci k záväzku dlžníka, pričom postavenie spoludlžníka vymedzuje § 533 ods. 1 OZ, a teda žalobkyňa 2/ nemá žiadne hmotnoprávne postavenie na to, aby sa mohol domáhať určenia bezúročnosti úveru, či bezdôvodného obohatenia. V prípade zmluvy o revolvingovom úvere č. 810002312 by dôvod bezúročnosti mal spočívať v tom, že táto zmluva neobsahuje uvedenie úroku. Predmetná zmluva bola uzavretá dňa 26.09.2007, pričom v čase uzavretia zmluvy neexistovalo v zákone č. 258/2001 Z.z. žiadne ustanovenie, ktoré by umožňovalo označiť alebo vyhlásiť úver za bezúročný a bez poplatkov. Rozhodnutie súdu v prípade tejto zmluvy je nesprávne aj preto, že táto zmluva obsahuje dohodu o úroku v podobe zmluvnej odmeny, t.j. fixnej sumy za poskytnutie úveru, čo bolo obsahom slobodne prejavenej vôle oboch zmluvných strán. Dojednanie o výške ročnej úrokovej sadzby ako podstatnej zmluvnej náležitosti bolo do zákona č. 258/2001 Z.z. zakotvené až od 01.01.2008, čo súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vôbec nerešpektoval. V prípade zvyšných zmlúv je podľa záverov konajúceho súdu dôvodom rozhodnutia, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov to, že neobsahujú rozčlenenie splátky na časť istina, úrok a iné poplatky. Tento záver súdu je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. [§ 9 ods. 2 písm. k)], a tiež súdnou praxou, ktorá bola prijatá vo vzťahu k tomuto ustanoveniu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho

súdu SR (sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 4 Cdo 211/2017, 3 Cdo 56/2018). Závery súdu prvej inštancie odmetajúce rešpektovať rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sú v rozpore s povinnosťou vnútroštátneho súdu rešpektovať pri rozhodovaní tzv. nepriamy účinok smernice a eurokonformný výklad vnútroštátneho právneho poriadku. Súd prvej inštancie ďalej v rozhodnutí odkazuje na to, že podľa jeho záverov jednotlivé zmluvy obsahujú neprimerane vysoký úrok. Súd svoje závery smeruje voči výške úrokov, čiže primeranosti ceny, pričom jeho závery, že ustanovenie o úrokoch je preto neprijateľnou podmienkou, odporuje § 53 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Žalovaný napáda rozhodnutie a závery súdu v tomto smere aj preto, lebo súd prvej inštancie ani nepostupoval podľa relevantného zákonného ustanovenia, ktoré upravilo maximálnu odplatu za spotrebiteľské úvery (§ 53 ods. 6 OZ). Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia predmetných zmlúv pripúšťala výšku odplaty, resp. ročnej úrokovej sadzby, ako bola v nich dojednaná. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2018 zo dňa 27.03.2018. Otázka odplaty za spotrebiteľské úvery a jej obmedzenie bola z hľadiska vývoja právnej úpravy predmetom výslovnej regulácie až od 01.07.2008. Odvolanie proti výrokom V. a VI. odôvodnil tým, že ide o výroky závislé od rozhodnutia vo veci samej, proti ktorým podal odvolanie. Osobitne namietol nesprávnosť a nezákonnosť výroku o poplatkovej povinnosti, pretože odporuje zákonu č. 71/1992 Zb. Z ustanovení zákona, a to konkrétne Prílohy k tomuto zákonu, vyplýva, že v prípade, ak predmetom určenia je viacero vecí, vyberie sa súdny poplatok podľa položky 1 písm. b) len raz.

4. Žalobcovia sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/13/2016 bolo určenie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 300,- eur titulom primeraného finančného zadostučinenia zastavil (výrok I.), určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 810002312 zo dňa 26.09.2007, zmluva o revolvingovom úvere číslo č. 8500007236 zo dňa 05.10.2011, zmluva o revolvingovom úvere č. 8500007237 zo dňa 10.10.2011, zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056390 zo dňa 21.05.2013 a zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056391 zo dňa 21.05.2013, sú dohodnuté bez úrokov a bez poplatkov (výrok II.), a žalovanému uložil zaplatiť žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia sumu 5.794,09 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok IV.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,80%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok V.). Ďalej súd napadnutým rozsudkom žalovanému uložil zaplatiť titulom súdneho poplatku Slovenskej republiky na účet Okresného súdu Skalica sumu 845,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VI.).

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovenia žalobe, ako i v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania a povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok.

8. Odvolateľ v prvom rade napadol aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne 2/ na podanie žaloby.

9. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý určuje, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný, ak je nositeľom uplatneného práva a žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, keď má skutočne povinnosť, ktorej splnenia sa na ňom žalobca domáha, alebo ktorá má byť určená.

10. Zmyslom ustanovenia § 533 OZ je pristúpenia k záväzku dlžníka, pričom v zmysle tohto ustanovenia, kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Zo zákonnej

úpravy § 533 OZ teda vyplýva, že v prípade pristúpenia k záväzku ide o pristúpenie ďalšieho dlžníka do existujúceho záväzkovo-právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom, a to na strane pôvodného dlžníka. Pristúpenie k záväzku spôsobuje zmenu záväzku v subjektoch záväzkovo-právneho vzťahu. Tým, že k pôvodnému dlžníkovi pristúpi ďalší dlžník, ktorý sa veriteľovi zaviazal, že za dlžníka splní jeho peňažný dlh, dochádza k zmene počtu dlžníkov. Vzhľadom na to, že pristupujúci dlžník sa tu zaväzuje plniť voči veriteľovi, veriteľ je oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z dlžníkov alebo od oboch súčasne. Obaja dlžníci sú voči veriteľovi zaviazaní spoločne a nerozdielne, teda ide o prípade pasívnej solidarity, a preto sa na vzťah medzi veriteľom a pasívne zaviazanými dlžníkmi vzťahuje ust. § 511 OZ. Je zrejmé, že pristúpením k záväzkovému vzťahu preberá na seba nový dlžník nielen všetky povinnosti pôvodného dlžníka, ale aj jeho práva. Taktiež je potrebné k veci dodať, že žalobcovia sa proti žalovanému nedomáhajú plnenia titulom uzatvorenej zmluvy, ale titulom bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo plnením bez právneho dôvodu.

11. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd námietku odvolateľa, že dojednanie o výške ročnej úrokovej sadzby ako podstatnej zmluvnej náležitosti bolo do zákona č. 258/2001 Z.z. zakotvené až od 01.01.2008.

12. V zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru, keď pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. ustálil, že predmetné úvery sú pre chýbajúce obligatórne náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa nastolenou otázkou opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4 Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4 Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a pod.), pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na podrobné dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach.

15. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

16. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernice vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

17. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej konštatoval, že: čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú

splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku), z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice a čl. 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku), pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pokiaľ ide o zmluva patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

18. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k).

20. V úvode všeobecnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona je svojim obsahom úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva. V závere všeobecnej časti Dôvodovej správy sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

21. V Dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti - splácať istinu, úroky a iné poplatky - vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

22. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok Smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákon nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by išlo o výklad contra lege. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07).

23. Rozsudok ESD C-42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov SR vyskytujú pochybnosti

o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ [čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice] obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere...musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Záverom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii tohto ustanovenia.

24. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v Dôvodovej správe, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice.

25. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1.5.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok“. V Dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v citovanom rozsudku Súdneho dvora. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

26. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetné úverové zmluvy (uzatvorené za účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z.) obsahujú obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetné úvery sa považujú v dôsledku absencie tohto údaja za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, nie je opodstatnený a dôvodný.

27. Vzhľadom na uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach, ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť súdny poplatok, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, keď súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa vecnou a právnou správnosťou a dôvodnosť žalobcami uplatnených nárokov, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky komplexne vyhodnotiť a posúdiť podľa príslušných hmotno-právnych ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 CSP).

29. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).